

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Petra Příhody a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína a JUDr. Miluše Doškové v právní věci žalobce **L. S.,** zastoupeného advokátem Mgr. Petrem Pecháčkem se sídlem Opletalova 5, Praha 1, proti žalovanému **Ministerstvu práce a sociálních věcí,** se sídlem Na poříčním právu 376/1, Praha 2, o žalobě proti rozhodnutí Ministerstva práce a sociálních věcí – správy služeb zaměstnanosti ze dne 3. 10. 2000, č. j. 44/28231/24.7.2000,

takto:

I. Žaloba **se zamítá.**

II. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

Žalobou ze dne 29. 11. 2000, doplněnou dne 21. 2. 2000 napadl žalobce rozhodnutí Ministerstva práce a sociálních věcí ze dne 3. 10. 2000. Tímto rozhodnutím bylo podle ustanovení § 59 odst. 2 zákona č. 71/1967 Sb. zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Úřadu práce ve Zlíně ze dne 17. 5. 2000, kterým byl žalobce podle ustanovení § 7 odst. 3 zákona č. 1/1991 Sb. vyřazen ode dne 3. 5. 2000 z evidence uchazečů o zaměstnání z důvodu úmyslného maření součinnosti s úřadem práce při zprostředkování zaměstnání. Správní orgány obou stupňů vycházely ze skutečnosti, že dne 26. 4. 2000 byl žalobce zařazen do evidence uchazečů o zaměstnání a současně poučen o právech a povinnostech z toho vyplývajících. Dne 3. 5. 2000 bylo žalobci zprostředkováno zaměstnání u podniku Z. s. r. o. Z. na pracovní místo pomocného dělníka. Žalobce doporučenku nepřevzal a do protokolu, který s ním byl dne 3. 5. 2000 sepsán, uvedl, že již při vzetí do evidence uchazečů o zaměstnání žádal o převedení na Úřad práce do Prahy 1, neboť v místě trvalého pobytu ve Z. je pouze hlášen a nemá zde kde bydlet. Dále uvedl, že mu bylo řečeno, že převedení evidence je možno vyřídit až při další návštěvě, na této návštěvě mu však bylo nabídnuto

zaměstnání ve Z. bez ohledu na jeho žádost o převedení evidence do P.. Ze záznamů zprostředkovatelů úřadu práce o průběhu zprostředkování zaměstnání však vyplývá, že žalobce požádal o převedení evidence na Úřad práce do Prahy až při své návštěvě dne 3. 5. 2000 a ve své žádosti o zprostředkování zaměstnání ze dne 26. 4. 2000 skutečnost ohledně přechodného bydliště neuvedl. V uvedeném postupu žalobce spatřovaly správní orgány obou stupňů úmyslné maření součinnosti s úřadem práce při zprostředkování zaměstnání. Rozhodnutí správního orgánu I. stupně o vyřazení žalobce z evidence uchazečů o zaměstnání dle ustanovení § 7 odst. 3 zákona č. 1/1991 Sb. proto považoval odvolací správní orgán za odůvodněné. V podané žalobě žalobce namítal, že již přede dnem 26. 4. 2000 se nejdříve informoval na dvou úřadech práce v Praze, jak má postupovat při převodu spisu z místa trvalého bydliště. V obou případech mu bylo řečeno, že se musí zaregistrovat nejprve na Úřadu práce ve Zlíně a poté požádat o převod spisu na Úřad práce v Praze. O konzultaci k této otázce pak požádal žalobce pracovnici Úřadu práce ve Zlíně, kterou byl při vyplňování tiskopisu informován, že záležitost převodu jeho materiálu k jinému úřadu práce může být zahájena až při jeho další návštěvě dne 3. 5. 2000. Uvedeného dne mu pak namísto projednání dalšího postupu bylo nabídnuto zaměstnání ve Z., které ovšem musel odmítnout, neboť byl již připraven k cestě do P. a ve Z. neměl kde bydlet. Rozhodnutím o vyřazení z evidence uchazečů o zaměstnání došlo dle názoru žalobce k porušení ustanovení § 4 odst. 3 v návaznosti na ustanovení § 1 odst. 5 zákona č. 1/1991 Sb., neboť tím bylo narušeno jeho právo na zprostředkování vhodného zaměstnání na území celé ČR a dále k porušení ustanovení § 7 odst. 3 citovaného zákona, neboť zaměstnání bylo odmítnuto z vážných důvodů a k maření součinnosti s úřadem práce nedošlo. V postupu správního orgánu spatřoval žalobce i porušení ustanovení § 9 odst. 1 písm. f) citovaného zákona, neboť jest osobou, která potřebuje zvláštní pomoc ve smyslu § 90 zákona č. 100/1988 Sb. a té se mu ze strany úřadu práce nedostalo. Žalobce navrhl doplnit dokazování výslechem pracovnice Úřadu práce ve Zlíně M. K.k okolnostem sepsání žádosti o zařazení do evidence uchazečů o zaměstnání dne 26. 4. 2000 a výslechem pracovníka Úřadu práce ve Zlíně A. B. k okolnostem jednání dne 3. 5. 2000. Závěrem navrhl zrušení rozhodnutí správních orgánů obou stupňů a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení.

Z připojeného správního spisu soud zjistil, že žalobce podal žádost o zprostředkování zaměstnání dne 26. 4. 2000. Jako adresu trvalého bydliště uvedl ulici Š. č. 3259 ve Z., rubriku adresy, na které se zdržuje, ponechal nevyplněnu. Správnost zde uváděných údajů osvědčil svým podpisem. Téhož dne podepsal i čestné prohlášení, že v současné době mu nebrání žádné skutečnosti v nástupu do zprostředkovaného zaměstnání a další čestné prohlášení, jímž osvědčil poučení o povinnostech uchazeče o zaměstnání. Dne 3. 5. 2000 pak žalobce do protokolu Úřadu práce ve Zlíně uvedl, že si přeje převést zprostředkování zaměstnání na Úřad práce pro Prahu 1, neboť v místě trvalého bydliště je pouze hlášen a nemá zde kde bydlet. Z tohoto důvodu odmítl nabízené zaměstnání. Adresu svého přechodného bydliště v P. ani při tomto jednání neuvedl, teprve později oznámil alespoň adresu pro doručování p. r., H. 15, P..

Soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů a dospěl k závěru, že žaloba proti němu není důvodná.

Podle § 7 odst. 1 zákona č. 1/1991 Sb. občan, který není v pracovním nebo obdobném vztahu, ani nevykonává samostatnou výdělečnou činnost, ani se nepřipravuje soustavně pro povolání a osobně se u úřadu práce (§ 4 odst. 2) uchází na základě písemné žádosti o zprostředkování vhodného zaměstnání, se zařadí do evidence uchazečů o zaměstnání (§ 8 odst. 1). Podle § 7 odst. 2 citovaného zákona, uchazeč o zaměstnání je povinen poskytovat úřadu práce na jeho vyzvání potřebnou součinnost při zprostředkování zaměstnání.

Skutečnosti rozhodné pro vedení v evidenci uchazečů o zaměstnání osvědčuje uchazeč o zaměstnání při podání žádosti o zprostředkování zaměstnání úřadu práce; změny těchto skutečností ohlašuje nejpozději do 7 kalendářních dnů.

Z obsahu správního spisu vyplývá, že v písemné žádosti o zprostředkování zaměstnání žalobce neoznámil adresu přechodného bydliště v P., tuto v celém průběhu správního řízení a koneckonců ani v průběhu soudního řízení neupřesnil a uvedl pouze poštovní adresu pro doručování. Žalobce podepsal čestné prohlášení, že mu v době podání žádosti nebrání žádné skutečnosti v nástupu do zprostředkovaného zaměstnání i poučení o povinnostech uchazeče o zaměstnání. V tom, že žalobce do písemné žádosti o zprostředkování zaměstnání a následného čestného prohlášení neuvedl všechny skutečnosti rozhodné pro činnost úřadu práce a zatajil skutečnosti, které mu dle jeho názoru bránily v nástupu do zprostředkovaného zaměstnání, lze spatřovat úmyslné maření součinnosti, jak dovodily správní orgány obou stupňů. Jestliže poté žalobce dne 3. 5. 2000 odmítl nabízené zaměstnání, má soud za to, že se jednalo o odmítnutí bez vážných důvodů, neboť žalobcem uváděné důvody byly po celou dobu správního řízení pouze tvrzené, nikoliv prokázané. Rozhodnutí o vyřazení žalobce z evidence uchazečů o zaměstnání tak bylo učiněno v souladu s ustanovením § 7 odst. 3 zákona č. 1/1991 Sb. Rozhodnutími obou správních orgánů nebylo porušeno ani ustanovení § 1 odst. 5 a § 4 odst. 3 citovaného zákona, neboť tato ustanovení na daný případ vůbec nedopadají. Ustanovení § 1 odst. 5 upravuje právo občana svobodně si zvolit zaměstnání a vykonávat je na celém území České republiky, ustanovení § 4 odst. 3 pak upravují právo občana na to, aby mu úřady práce na celém území ČR zaměstnání zprostředkovaly bezplatně. Ve správním řízení nebylo porušeno ani ustanovení § 9 odst. 1 písm. f) citovaného zákona, neboť skutečnost, že je občanem, který potřebuje zvláštní pomoc, žalobce v průběhu správního řízení nejen nedoložil, ale dokonce ani netvrdil. Nejednalo se tedy o skutečnost s níž by se měly správní orgány jakýmkoliv způsobem v průběhu správního řízení vypořádat. K věci pak soud už jen pro úplnost uvádí, že nedoplňoval dokazování navrženými svědeckými výpověďmi, neboť nesměřují k prokázání rozhodných skutečností. Je zcela irelevantní, zda žalobce projednával s pracovnicí Úřadu práce ve Zlíně M. K. převedení svého spisového materiálu na Úřad práce v Praze za situace, kdy v průběhu celého správního řízení neuvedl adresu svého přechodného bydliště a kdy sám v čestném prohlášení uvedl, že mu žádná překážka nebrání v nástupu do zprostředkovaného zaměstnání. Jaké skutečnosti by měly být zjištěny výslechem svědka A. B. dovodit nelze, neboť obsah protokolu sepsaného dne 3. 5. 2000 na Úřadu práce ve Zlíně včetně připojeného žalobcova vyjádření žádný z účastníků nezpochybňoval.

Vzhledem k tomu, že soud shledal žalobu nedůvodnou ve všech žalobních bodech, rozhodl o jejím zamítnutí dle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s.

Žalobce neměl ve věci úspěch, ze zákona proto nemá právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1 s. ř. s.).

Žalovaný správní orgán byl ve věci úspěšný, nevznikly mu však náklady řízení přesahující běžný rámec jeho úřední činnosti. Soud mu proto náhradu nákladů řízení nepřiznal (§ 60 odst. 1 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku nejsou opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 29. 10. 2003

JUDr. Petr Příhoda
předseda senátu